

သူ့အချစ်မျိုးဟာ
သန်းဆွေ

သုအချစ်မျိုးဟာ

သန်းဆွေ

သူ့အချစ်မျိုးဟာ

ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းတွင် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ပါဝင်ကပြခဲ့ရစဉ်ကမူ “ဘာကြောင့် အေးနှင့် အကြောင်းမဆုံစည်းရသနည်း” ဟူသော ပြဿနာမှာ ကိုထင်အောင့်အဖို့ မပြေလည်နိုင်သော ပြဿနာကြီးတစ်ရပ်ဖြစ်၍ နေခဲ့လေသည်။

ကိုထင်အောင်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ပြီး ဒုတိယနှစ်တွင် တစ်ခန်းတည်းနေ မိတ်ဆွေ ကိုကျော်ဝင်းအကြောင်းပြု၍တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ရ၏။ အေးနှင့် ကိုကျော်ဝင်းမှာ တစ်ရပ်တည်းတွင် နေခဲ့ဖူးသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုထင်အောင်နှင့် ကိုကျော်ဝင်းတို့သည် မိန်းမတို့၏ အလှနှင့်ပတ်သက်၍ စကားပြောကြရာမှ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိခိုက်ညွတ်နူးမိခဲ့သော မိန်းမတို့၏အသွင်အပြင် အချိုးအစားကို ပြောပြမိ၏။ ထိုအခါ ကိုကျော်ဝင်းက ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို ထုတ်၍ “ခင်ဗျားစိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်ညွတ်နူးမိတဲ့ အလှမျိုးက ဒါမျိုးလား. . .” ဟုဆိုကာ အေး၏ဓာတ်ပုံကို ပြလေသည်။ ကိုထင်အောင်မှာ “အစစ်ပေါ့. . . အဲဒီလိုရုပ်မျိုးမှ ကျွန်တော်က

သဘောကျတာ” ဟု ပြောကာ ဓာတ်ပုံကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်
နေမိခဲ့၏။

ကိုကျော်ဝင်းသည် အေး၏ ဓာတ်ပုံကို ဖြန့်၍ ချထားရင်း
က အေး၏စိတ်သဘောထား၊ အေး၏ သိမ်မွေ့မှု၊ ထက်မြက်မှု
စသည်တို့ကို ပြောလေတော့သည်။

ထိုမှ ကိုကျော်ဝင်းသည် အေးထံသို့ စာရေးရာ၌ ကို
ထင်အောင်နှင့် သူသည် အေးအကြောင်း ပြောမိကြသည်ကိုပါ
ထည့်၍ ရေးပေးလိုက်လေသည်။ အေးက စာပြန်သောအခါ
ကိုထင်အောင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ဟူသော စာလုံးများပါလာ
လေသည်။ သို့နှင့် သူတို့သည် ကိုကျော်ဝင်း၏ စာမှတစ်ဆင့်
တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိကြရာမှ တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက် မိတ်ဆက်စာ ကိုယ်တိုင်ရေးကြလေတော့သည်။

စင်စစ် ကိုထင်အောင်ကား ထိုစဉ်က ချစ်ဦးသူနှင့် ကွေ
ကွင်းခဲ့ရသည်မှာ လေးနှစ်ခန့်သာ ရှိသေး၍ နောက်ထပ် မိန်းက
လေးတစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ်တွင် ချစ်ရ ကြိုက်ရမည်ကို ထိတ်
လန့်နေသောအချိန် ဖြစ်၏။ အေးထံသို့ မိတ်ဆက်စာ ရေးပို့မိ
သည်မှာလည်း သူငယ်ချင်း ကျော်ဝင်းက တိုက်တွန်းလွန်းသည်
က တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့လေဟု သဘောထား
မိသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့်ပင်။

သို့သော် . . . စာနှစ်စောင်သုံးစောင်ခန့် အပြန်အလှန်
ရေးမိလာသောအခါ၌ကား ကိုထင်အောင်မှာ အေးအပေါ်တွင်
အထူးပင် စိတ်ဝင်စားလာလေတော့သည်။ တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော
အခါတွင်ကား ကိုထင်အောင်မှာ အေးအား မမြင်ဖူးသော်လည်း

အတော်ပင် စွဲလမ်းနေမိလေတော့သည်။

အထူးသဖြင့် ထိုနှစ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ကိုထင်အောင်မှာ အေးအား လွမ်းဆွတ်မိလေသည်။ ကျောင်းပိတ်ခဲ့သည်အထိ ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းတွင် ရှိနေသူအေးထံသို့ သွားရောက်၍ မတွေ့ဆုံမိသည်ကို နောင်တကြီးစွာ ရနေမိခဲ့၏။ အေး၏ ဓာတ်ပုံကို ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ယူထားမည်ဟု မတောင်းယူမိခဲ့။ မနောဒွာယတွင် ထင်မြင်၍ နေသော ရုပ်သွင်ကိုသာ မှန်းဆရင်းက အေးထံသို့ စာရှည်ကြီးများကို ရေး၍ ပေးမိခဲ့၏။ အေးကလည်း ရှည်လျားသောစာများကို ပြန်ခဲ့၏။ နောက်တစ်နှစ် တက္ကသိုလ်ပြန်ဖွင့်ချိန်၌ကား အေးနှင့် ကိုထင်အောင်တို့သည် လူချင်းတွေ့ဆုံကြလေတော့သည်။

လူချင်း တွေ့မိကြသောအခါ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင်ရက်ရက်ရှိနေသော ကိုထင်အောင်၏ ချစ်မေတ္တာပန်းပွင့်မှာ ကြွေလွင့်၍သာ ကျလာလေသည်။

သို့သော် . . . မထိုင်ခင် ခြေဆင်းဆိုသကဲ့သို့ လူချင်းဆုံမိကာမျှဖြင့် ချစ်စကားဖွင့်ဟ၍ ပြောရမည်မှ မဝံ့မရဲရှိလှသည်တဝ။ လမ်းစဖော်၍ ပေးခဲ့သူ ကိုကျော်ဝင်းကိုလည်း အားနာမိသည်က တဖုံကြောင့် ချစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို မြီ၍သာ ထားခဲ့ရလေသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကိုကျော်ဝင်းအား “အေးမှာ . . . ရည်းစားများ ရှိနေသလား” ဟု မေးမိ၏။

“မပြောတတ်ဘူးဗျ . . . ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဟင်္သာတမှာ အတူနေခဲ့ဖူးတုန်းကတော့ သူကလဲ အပျိုဖြစ်စဆိုတော့ အတော်

ပဲ ချစ်တဲ့ကြိုက်တဲ့လူတွေ ပေါခဲ့သဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ နဲ့ အတည်တကျကြိုက်နေကြတယ်ရယ်လို့တော့ မကြားမိပါဘူး။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်မြို့ထဲ နေကြရတော့တာ မဟုတ်တော့ သေသေချာချာမသိဘူး။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဟိုလူ ဒီလူနဲ့တော့ တွဲတာတွေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရည်းစားရယ်လို့တော့ ရှိပုံမရပါဘူး. . . ”

ကိုထင်အောင်မှာ ကိုကျော်ဝင်း၏ မတင်မကျစကား တွင် မိမိဖြစ်စေချင်သည့် စေတနာကို နှောကာ အေးတွင် ရည်းစားမရှိပါဘူးဟုသာ ယူဆခဲ့၏။ ထိုသို့ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အေးအောင်တွေး၍ အေးအေးနေခဲ့ရာမှ အေးထံသွားရောက်လေ တိုင်း အခြားယောက်ျားညွှန်သည်များနှင့် ဆုံမိတတ်သည်ကို သတိပြုမိလာသောအခါ ရင်ထဲတွင် ပူတိပူဆာ ဖြစ်လာသဖြင့် ကိုကျော်ဝင်းအား တိုင်တည်ရပြန်လေသည်။

“အေးတို့အဖေက အစိုးရအမှုထမ်းဆိုတော့ အရပ်ရပ် အနယ်နယ်ပြောင်းရတော့ အေးမှာ မိတ်ဆွေပေါတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် ဘာလဲ ကိုယ့်လူက အပျက်အပျက်နဲ့ တကယ်ကြိုက်နေ ပြီလား။ ကြိုက်မယ်ဆိုလဲ ကြိုက်စရာပေါ့လေ. . . ကျုပ်ကတော့ အစကတည်းက ဒီလို သေးသေးသွယ်သွယ်၊ နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း လေးတွေကို မျက်စိကျတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး သူ့အဖွား ကြီးတွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က သိပ်ရင်းနှီးနေတော့ မောင်နှမလို ဖြစ်နေတယ်”

ကိုထင်အောင်ကား မည်သို့မျှပြန်မပြောခဲ့။ အေးသည် ယခုနှစ်၌ သင်တန်းကုန်ဆုံးပြီဖြစ်ရာ ယခုနှစ်အတွင်းတွင် ချစ်

ရေးဆိုမည်ဟူ၍ကား စိတ်ထဲမှ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်၏။

ထိုနှစ်က. . . အေးသည် ကိုကျော်ဝင်း၊ ကိုထင်အောင် တို့နှင့်လည်းကောင်း၊ ကိုထင်အောင် တစ်ယောက်တည်းနှင့် လည်းကောင်း မြို့ထဲတွင် လည်ပတ်တတ်၏။ ဈေးဝယ်တတ်၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်တတ်၏။ ပြဇာတ်ကြည့်တတ်၏။

ဤသို့ ကိုထင်အောင်နှင့်အေးတို့ ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံမိ ကြသောအချိန်တွင် “ဪ. . . ကိုထင်အောင်နဲ့ အေးနဲ့သိကြ သကိုး. . .” ဟု အစချီကာ ကိုထင်အောင်အား အေး၏ အကြောင်းကို ပြောသည့်သူများ ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့မြို့မှာ အေးတို့ နေသွားတုန်းကဆိုရင် အေးဟာ မြို့ရဲ့စတားပါပဲဗျာ။ အေးကြောင့် ဂျန်းပစ်ရတဲ့ငနဲတွေ လည်း အတော်များခဲ့တယ်. . . မိန်းကလေးက. . . အသွင် အပြင်က နွဲ့နွေးသလောက် စိတ်ဓာတ်က ကြောက်စရာ ကောင်းလှတယ်။ ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့နဲ့ ကိုထင် အောင်. . . ခင်ဗျားတို့ချင်း ဘယ်လိုရှိကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ်နဲ့ သတိပေးရတာ ပါ”

ထိုစကားမျိုး ပြောသူမှာ တစ်ဦးတလေမျှသာမဟုတ်ဘဲ လေးငါးဦးခန့် ရှိလာသောအခါ ကိုထင်အောင်မှာ ရင်ထဲတွင် နှင့်လာ၏။ ပြောသူအချို့မှာ ကိုထင်အောင်နှင့် တွေးဖူးဆုံဖူးရုံ သာရှိ၏။ အချို့မှာမူ ကိုထင်အောင်နှင့် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းခဲ့ဖူးသူ များ မဟုတ်။ သိကျွမ်းဖူးသူက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် သိရုံမျှဖြင့် “ဒါထက်. . . ခင်ဗျား. . . အေးနဲ့သိတယ်နော်” ဟု ဆိုကာ

အေးနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနေကျကိုသာ ပြောလေတော့သည်။

ပြောသူတို့အား စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်းရှိ၍ အေးနှင့် ဆုံသောအခါ၌ ထိုသူ၏အမည်နှင့်မြို့အမည်ကို ပြော၍ မေးပါက အေးသည် မသိပါဘူးဟု ငြင်းဆန်ခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိဘဲ အေးသိနေသူများသာ ဖြစ်နေ၏။

ကြာသော် ကိုထင်အောင်မှာ အေးအကြောင်းပြောမည့်သူနှင့် တွေ့မိမည်ကို စိုးရိမ်လာ၏။ အေးအကြောင်း မကောင်းပြောသူများနှင့် မတွေ့လိုတော့။

ကိုကျော်ဝင်းအား ကြားရသမျှကို ပြန်ပြောသောအခါတွင်လည်း. . . “အေးဗျ. . . ကျွန်တော့်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောပြကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့မြို့မှာနေသွားတုန်းကတော့ မဆိုးလှပါဘူးဗျာ. . . အေးဆိုတဲ့အတိုင်း အေးအေးလေးပါ။ ဒီပြင်မြို့က လူတွေကတော့လဲ အေးကို အကောင်းမပြောကြဘူး. . . ” ဟူသောအဖြေကိုသာ ကြားရပြန်လေသည်။

“သူတို့အပြောတော့ အေးဟာ ဒီလိုပဲ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံပြီး ယောက်ျားလေးက တကယ်စွဲလာလို့ အတည်တကျချစ်ရေးဆိုလာရင် ကြိုက်သလိုလို မကြိုက်သလိုလိုနဲ့ ထားလိုထား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ကန်လိုကန် လုပ်တတ်သတဲ့. . . ”

“ဟုတ်တယ်. . . ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲကြားတယ်။ ဒါကတော့လည်း ယောက်ျားလေးက ကြိုက်တာကို ကြိုက်ပါတယ်လို့ ပြန်မပြောတိုင်း အဆိုးပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ. . . ”

“ကိုထင်အောင်ကတော့ အေးကို အဆိုးပြောတဲ့လူတွေ

ဘက်က ဘယ်တော့မှ မတွေ့ဘဲကိုး . . . ။ ဒါပေါ့လေ . . . ဟို လူဟိုလူတွေကို ငြင်းခဲ့ပေမဲ့ မငြင်းတဲ့လူလည်း ရှိဦးမှာပေါ့ . . . ”

ကိုကျော်ဝင်းထံမှ ကြားရလေသမျှ ဤတစ်ခွန်းသာလျှင် စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့လေသည်။

ထိုနှစ် နှစ်ကုန်လောက်တွင်ကား ကိုထင်အောင်သည် အေးအား ချစ်ရေးဆိုသော စာတစ်စောင်ပေးလေတော့သည်။ အေးထံမှ ပြန်စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကိုထင်အောင်မှာ မိမိ၏ မျှော်လင့်ချက်နှင့် လွဲရခြင်း၊ အခြားသူများ ပြောဖူးသည့်အတိုင်း ကြုံနေရခြင်း၊ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် လွန်စွာစိတ်၌ ထိ ခိုက်မိလေသည်။

စာမှာ . . . ကိုထင်အောင်က သူ့အားဤသို့သောအချစ် မျိုးနှင့် ချစ်လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ကြောင်းမှစကာ ပြန်မချစ် နိုင်ကြောင်း၊ မိတ်ဆွေလိုပင် ဆက်ဆံသင့်ကြောင်း သဘောပါ ရှိသည့်စာကို မပြေပြစ် မချေငံစွာ ပြန်ကြားထားသောစာ ဖြစ် လေသည်။

အေးအပေါ်၌ မည်သို့မျှသဘောမထားသော ကိုကျော် ဝင်းပါလျှင် စာကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက်၌ “ရိုင်းတဲ့ကောင်မလေး ဗျာ။ အင်း-ဒါကြောင့် . . . ဟိုလူတွေက ပြောပေတာပဲ . . . ” ဟု မှတ်ချက်ချ၏။

“ကဲ . . . ကိုယ့်လူ . . . ဒီလောက်တောင် လူဝါးဝတာ ကို မရမနေနိုင်ပါဘူးဆိုရင်လည်း ရအောင်ကြုံ၊ ဒါဘာအရေးလဲ သဘောထားရင်လဲ- မဆက်ဆံနဲ့တော့။ ဘာစာမှ ပြန်မရေးနေနဲ့ တော့ . . . ” ဟုလည်း အကြံပေး၏။

“နေပါဦးဗျာ. . . ကျွန်တော်သွားပြီး တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင် မေးပါဦးမယ်. . . ”ဟုလည်း နှစ်သိမ့်၏။

ကိုကျော်ဝင်းတစ်ယောက် အေးထံသို့ ရောက်ခဲ့သည် တွင်လည်း ဒေါသဖြစ်၍ ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ “အလကား ကောင်မလေး. . . ကျွန်တော်ပြောတာကို အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတယ်. . . သူ့မှာ ရည်းစားရှိနေသလိုလို-မရှိဘူးလိုလိုနဲ့။ ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ အတော်ချစ်ကြသလားဘာညာနဲ့တောင် နောက် တီးနောက်တောက် လုပ်နေသေးတယ်။ ဘယ်လိုဟာမလေးမှန်း လည်း မသိဘူး. . . ”

ကိုထင်အောင်ကား ကိုကျော်ဝင်း၏ အကြံပေးသကဲ့သို့ မရရအောင် ယူရန်လည်း မကြံခဲ့။ ချစ်လုံးလုံး မုန်းလျားလျား သဘောမျိုးလည်း မထားနိုင်ခဲ့။ ဒါကြောင့် အေးထံတောင်းပန်စာ ရေးခဲ့လေသည်။ သူ့အဖို့ အေးနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်ရမည့်အ ဖြစ်ကို တွေးပင်မတွေးဝံ့ခဲ့။ အေးကလည်း ကိုထင်အောင်အား ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း မပြုခဲ့။ ပြန်လည်ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို နေထိုင်ခဲ့ကြ၏။ ကိုထင်အောင်မှာကား အေးနှင့်တွေ့ဆုံပြောဆို ရသော်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ မပျော်ရွှင်တော့၊ အေးနှင့်တွေ့၍ စကားပြောပြီး ပြန်လာသောအခါတို့၌ ရင်ထဲတွင် နွမ်းလျနုံးချနေ ခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အေးဟာ ငါ့ကို မချစ်နိုင်ရပါလိမ့်” ဟူသော မေးခွန်းကိုသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထပ်ထပ်မေးနေမိခဲ့၏။ ကျောင်းစာကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ အပေါင်းအသင်းများ နှင့်သာ ပျော်လိုပျော်ငြား သောက်စားတေပေ၍သာ နေခဲ့လေ

၏။

ထိုနှစ်ကျောင်းပိတ်ရက်က အေးသည် မိဘများထံသို့ မပြန်ဘဲ ရန်ကုန်တွင်နေသဖြင့် ကိုထင်အောင်သည် အေးထံသို့ မကြာခဏသွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့၏။ အေး မကျေနပ်မည်စိုးသဖြင့် အေးထံသို့သွားတိုင်း သပ်ယပ်စွာ ဖီးလိမ်းဝတ်ဆင်၍ သွားခဲ့ရ၏။ ရင်ထဲတွင်ကား မချီလှ။

နောက်တစ်နှစ်တွင်ကား အေးသည် ရန်ကုန်၌ မရှိတော့။ မိဘများရှိရာသို့ ပြန်သွားလေသည်။ မပြန်မီ အေးသည် ကိုထင်အောင်နှင့် တွေ့ဆုံကာ သူ့ဖခင် ပင်စင်စားအဖြစ် နေထိုင်သွားတော့မည့်မြို့သို့ သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်ဆက်ကာ လာလည်လှည့်ပါဟုလည်း ဖိတ်ခေါ်သွားလေသည်။

လိပ်စာကိုမူကား သူ့ကိုယ်တိုင် ဖခင်ဖြစ်သူနေမည့် အိမ်နေရာကို မသိရသေးသဖြင့် မပေးနိုင်ဟု ပြောခဲ့၏။ ကိုထင်အောင်မှာ ဤအခါတွင်မှ အကွဲကြီးကွဲရလေပြီဟု တွေးကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ၏။ ယခင်အခါဆိုလျှင် တုံ့ပြန်သောအချစ်ကို မရစေကာမူ မိမိချစ်ရသူ၏ မျက်နှာကို မြင်နေရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသေး၏။ ယခုမူကား မျက်နှာချင်းဆုံခွင့်ကိုမှ မရတော့ပြီတကား. . . ။

ကိုထင်အောင်သည် အေးထံမှ လာမည့်စာကိုသာ စောင့်ရင်း ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရ၏။ အေးအား နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ပြတ်ပြတ်သားသား မမေးလိုက်ရသည်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိ၏။ ယခုအတိုင်းဆိုပါက အေး၏ အခြေအနေမှာ မပြတ်သားလှ။

သို့နှင့် ငါးလခန့်ကြာသောအခါ၌ကား အေးထံမှ စာတစ်စောင်မျှ ရောက်မလာသော်လည်း ကိုထင်အောင်သည် အေးရှိရာမြို့သို့ လိုက်လေတော့သည်။ မြို့ကို အနံ့လှည့်ပတ်စုံစမ်းပြီး သည့်အဆုံး၌ အေးတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ အေးအား တွေ့ခဲ့ရ၏။ အေး၏မိအိုဖအိုများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ အေး၏ညီမများ မောင်များကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရ၏။ အေးတို့အိမ်၌ ထမင်းတစ်နပ်စားခဲ့ရ၏။

အေးတို့မြို့တွင် နေခဲ့စဉ်အတွင်း တစ်နေ့တွင် အေးတစ်ယောက်တည်းနှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က အေးတို့အိမ်တွင် အေးတစ်ယောက်တည်းရှိသော်လည်း ရဲရဲတင်းတင်း ရင်းရင်းနှီးနှီးပင် အေးက ဆက်ဆံခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် အတူထိုင်၍ အခြားသူများအကြောင်း ပြောနေကြရာမှ . . . ကိုထင်အောင်သည် အေး၏ရှေ့ဆက်၍ နေရေးထိုင်ရေးတို့ကို မေးရာ ထိုမြို့၌ပင် အလုပ်လုပ်ရန် စီစဉ်ထားကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ ကိုထင်အောင်အား ပြန်မေးသောအခါတွင် မူ တိကျရေရာသော အဖြေကို မပေးနိုင်သဖြင့် အေးက ကိုထင်အောင်တစ်ယောက် ပျက်စီးနေပြီဟု ကြားရ၍ စိတ်မကောင်းကြောင်း၊ ဤသတင်းမျိုး မကြားလိုကြောင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ နေစေလိုကြောင်း ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ကိုထင်အောင်က “ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလည်း အေးကို ချစ်မိတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါ”ဟု ဖြေ၏။

“ဒါ အမှန်ပြောတာပါ . . . အေးဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို ငြင်းရတယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ထွေးအန်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အေးကို တကယ်

ချစ်တာပါ။ ချစ်လွန်းလို့လဲ အခုအထိ ဒီစကားကို ပြောနေရတာပါ။ ဒီထိအောင် လိုက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော် နောက်ထပ်အေးကို မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး။ ဒီတစ်ခါ အေးဆီက ပြတ်ပြတ်သားသား သိရရင် တော်ပါပြီ. . . ”

“အေးကတော့. . . မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့သာ ပြောချင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ အေးလဲ မပြောတတ်ဘူး. . . ”

ကိုထင်အောင်ကား နောက်ထပ် ဆက်လက်၍ ထွက်ပေါ်လာသော အေး၏စကားသံကို မကြားချင်တော့ပေ။ ဘာစကားဆက်ပြောရမည်ကိုလည်း မသိတော့။ အေးအား အပိုင်သား ကြည့်နေခဲ့ရာမှ ယောင်ချာချာပင် ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ကိုထင်အောင်နှင့်အေးတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ စကားပြောခဲ့ရသည်မှာ ထိုအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

အေးနှင့် နောက်ဆုံး တွေ့ပြီးသည်မှ စောစောပိုင်းကမူ အေးက သူ့အား ငြင်းခဲ့သည်မှာ အေးတွင် မိအိုဖအိုများနှင့် ညီမများ မောင်များကို လုပ်ကျွေးထောက်ပံ့ရန် တာဝန်ရှိနေသဖြင့် မိမိကဲ့သို့ ရွှေ့ရေးမရေရာသူကို ငြင်းဆန်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ဖြေသိမ့်ခဲ့၏။

ဖြေရဖန်များလတ်သော်. . . ဤရွှေ့ ဤမျှ ဒူးထောက်ကာ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ပါလျက် ငြင်းရက်လေခြင်းဟု စိတ်နာလာ၏။

သို့လျှင် လွမ်းစရာကို နာစရာဖြင့် ထေ၍ ဖြေရင်းလွမ်းရင်းကပင် ကာလညောင်းကာ အနာဟောင်းမှာ ကျက်ခဲ့လေသလော၊ မြို့ခဲ့လေသလော မသိ။ ကိုထင်အောင်မှာ အိမ်ထောင်

သည်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အေးသည်လည်း အိမ်ရှင်မဘဝသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အေးနှင့်ကိုထင်အောင်အား လူချင်းမတွေ့ရသော်လည်း လူသတင်း လူချင်းဆောင်ကာ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်ကြားကြရ၏။

ကိုထင်အောင် အိမ်ထောင်ကျခြင်းမှာ သောက်စားပေတေ၍ နေခဲ့သည်များကို သတိတရားရကာ ကောင်းမွန်စွာ ပညာဆက်သင်ပြီးနောက် အလုပ်လုပ်ရင်းက နီးစက်ရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အဆန်းမဟုတ်သော်လည်း ကိုကျော်ဝင်း ပြောစကားအရ အေး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပုံကား ဆန်းလှပေသည်။ အေး အဖြစ်ကား ဆန်းလှပေသည်။

“တော်တော်တော့ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ကောင်မလေး. . . ခင်ဗျားတုန်းကတော့ ဒူးထောက်နေတဲ့ကြားက ရင်ဝကန်ခဲ့တယ်. . . အခုငနဲကျတော့ သူကစပြီး ဒူးထောက်ခဲ့တာဆိုပဲ၊ အခုသူနဲ့ညားတဲ့လူက အစက ယစ်မိုးဘက်ကတဲ့။ အဲဒီလူရဲ့ ညီမဆိုလား. . . သူငယ်ချင်းဆိုလား. . . အဲဒါနဲ့အေးနဲ့က ခင်သတဲ့. . . ။ အေးကစပြီး ဒီလူကို သဘောကျလို့ အဲဒီတိမ်ကို ပြောခိုင်းသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဟိုလူက တကယ်ပြောတာလား. . . ဘာလားနဲ့ ဖြစ်လာပြီး ကြိုက်သွားကြသတဲ့. . . ။ ညားတာကလဲ သူက လိုက်လျောလွန်းလို့ ညားရတာတဲ့. . . ။ ညားပြီးတော့လဲ ဟိုလူက အတော်ချုပ်ချယ်တယ်ဆိုဘဲ. . . ။ နောက်ပြီး ယစ်မိုးဘက်ကဆိုတော့ အရက်လေးဘာလေးကလဲ မကင်းဘူးတဲ့။ ဟိုတလောကတော့ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အရှုပ်

အရှင်းရှိနေလို့ဆိုလား အလုပ်က ထွက်နေရတယ်။ အခုတော့ အေးကပဲ လုပ်ကျွေးနေရတာပေါ့. . . ။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတာက အေးကြည့်ရတာ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ညစ်နေ ပုံမရတဲ့အချက်ပဲ. . . ။ သူ့လင်အပေါ်မှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲတဲ့။ လင်က အရက်မူးပြီး ဆူတာတောင် သူက ချောသတဲ့. . . ။ အိမ်မှာသောက်တဲ့အခါများ သူက ငဲ့ပေးသေးတယ်တဲ့. . . ။ အေးရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ အေးကို အတော်အံ့ဩ နေကြတယ်. . . အေးကိုယ်တိုင်လည်း အရင်ကလို ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တွေကိုတောင် မသွားတော့ဘူးတဲ့. . . သူ့ဘဝ သူကျေနပ်နေပုံပဲ တဲ့. . . ။

ကိုထင်အောင် ကြားရသည့်နားကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ မလိုတမာပြောကြပေရော့သလားဟုပင် ထင် မိခဲ့၏။ “ငါလိုကောင်မျိုးကိုတော့ ငြင်းခဲ့ပြီး ဒီလိုလူကို ယူရအောင် ငါ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက်ရှိခဲ့လို့ပါလိမ့်” ဟုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆန်းစစ်မိခဲ့၏။

ထိုစဉ်အခါက “အေးအကြောင်းတွေကို မျိုးစုံအောင် ကြားခဲ့ပြီးသားပါ။ အေးရောက်ခဲ့တဲ့နေရာတကာက အေးကို အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့မိန်းကလေး၊ အချစ်မရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ဆိုကြပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရုမစိုက် အရေးမထားဘဲ ခွင့် လွှတ်ထားပြီး ချစ်တယ်ဟု ရေးမိခဲ့သည်ကိုပင် မခံချင်၍ ချစ်တုံ့ မပြန်သလောဟုလည်း စောကြောမိခဲ့၏။

ထိုသို့မဟုတ်မှု၍ “အေးနဲ့မတွေ့ခင်က ကျွန်တော် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်. . . ဒါပေမဲ့

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကရော၊ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ကရော ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက်ဖျက်ဆီးကြတာနဲ့ လွဲခဲ့ရပါတယ်. . . အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကွေကွင်းပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းမကိုမှ မချစ်မိဘဲ အေးကိုတွေ့မှ ချစ်မိပါတယ်. . . ”ဟု ပြောမိသည်ကို ဝန်တိုခံ ခက်သဖြင့် ငြင်းရက်ခြင်းဖြစ်နေလေရောသလားဟုလည်း တွေးမိ ခဲ့၏။

သို့သော်. . . ဇာတ်လမ်းထဲတွင် ဇာတ်ကောင် အဖြစ် တက်ကနေခဲ့သော ကိုထင်အောင်မှာ မိမိ၏ဝေဒနာကို မိမိဖာ သာ ပြောအောင် မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့။ မိမိပါဝင်ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ကားကို ပရိသတ်အနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ သုံးသပ် ဝေဖန် သူ့အနေဖြင့်တဖန် ပြန်၍ကြည့်ရှုသုံးသပ်သောအခါတွင်မှ ယခင် က မပြေလည်ခဲ့သည့် ပြဿနာမှာ ပြေလည်၍လာပေတော့ သည်။

အေးသည် အရွယ်ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ သူ့အား ချစ်သည့်သူများနှင့်သာ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး သူက ချစ်ရသည့်သူကို မတွေ့ဆုံခဲ့။ သူက မချစ်၍ သူ့အားချစ်သည့်သူကို ငြင်းဆန်ခဲ့ ရာတွင် ထိုယောက်ျားလေးက သူ့အား အသည်းနှလုံးမရှိသူ။ အချစ်မရှိသူ မိန်းမဆိုးအဖြစ် ပုတ်ခတ်လေတော့၏။ ထိုသို့ ပုတ် ခတ်သော ယောက်ျားများနှင့် ဆုံရသောအခါ ထိုယောက်ျား၏ သဘောထားကို စက်ဆုပ်မုန်းတီးရာမှ အခြားယောက်ျားများကို အထင်သေးလာ၏။ အထူးသဖြင့် မိမိအား ချစ်ပါရစေဟု ပြော လာသူများကို ပိုမို၍ အထင်သေး၏။ ကိုထင်အောင်ကလည်း ချစ်ပါရစေဟု တောင်းပန်ခဲ့၏။

အေးမှာ သားချင်းထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်၍ သူကသာ စိုးမိုးထိန်းသိမ်းခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အား စိုးမိုးမည့်သူ ကို မျှော်လင့်ခဲ့၏။ သို့သော် အေးနှင့်တွေ့ကြသူများမှာ အေးအား စိုးစိုးမိုးမိုးဖြင့် မရရအောင် ကြံမည်၊ ရအောင်ယူမည်ဟူ၍ မရှိကြဘဲ ဒူးထောက်သူက များခဲ့၏။ ကိုထင်အောင်အနေဖြင့်လည်း အေးအဖို့ ဒူးထောက်သမားသာ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကိုထင်အောင်၏ အဓိကအမှားကား အေးအား ခွင့်လွှတ်သည့် အသုံးအနှုန်းမျိုး သုံးခဲ့ခြင်းပင်တည်း။ မိန်းမတို့မည်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိမိအား ခွင့်လွှတ်ပါသည် ဆိုခြင်းထက် နာကြည်းသောအရာမရှိ။ မိမိကသာ ခွင့်လွှတ်လိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် အေးသည် ကိုထင်အောင်နှင့်တကွ သူ့အား ချစ်ခွင့်ပန်သူ ယောက်ျားများအား ငြင်းခဲ့သည်။

သူက ချစ်သောသူအား သူက စ ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်ဘက်အဖြစ် ရွေးခဲ့သည်။ ပေါင်းသင်းခဲ့သည်။ သူ့လင်အား မည်မျှဆိုးဆိုး ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ စိုးမိုးချုပ်ချယ်သမျှ ခံခဲ့သည်။ ကျေနပ်ခဲ့သည်။

အေးကား. . . မိမိအား အပ်နှင်းလာသည့် အချစ်ကို အယုံအကြည်မထားဘဲ မိမိရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသော အချစ်ကိုမှ အယုံအကြည်ထား၍ လေးစားသူပါတကား. . . ။

အေး၏အချစ်ကား ခံယူရန်မဟုတ်ဘဲ ပေးအပ်ရန် သက်သက်ပါတကား. . . ။ ။